

„Universul este ciclic, omul, la fel; doar Dumnezeu ne vrea exponențiali”.

Nicolae VASILE

Nicolae VASILE

De la el am înțeles infinitul!...

Marcel ROȘCULEȚ a fost primul profesor universitar pe care l-am cunoscut în viața mea! La Facultatea de Electrotehnică, prima facultate a Politehnicii din București, în numerotarea care încă se păstrează de pe vremea lui Nicolae VASILESCU-KARPEN, primul și cel mai longeviv rector al acesteia, cursul de analiză matematică, din anul I, semestrul I, era predat de profesorul Roșculeț, șeful catedrei și cel mai faimos personaj al matematicienilor politehniști din acea vreme.

S-a nimerit ca orarul să prevadă ca noi, bobocii, speriați de renumele acestuia, de care auzisem din folclorul studențesc, să dăm piept cu magister-ul chiar din prima zi. Ne-am convins repede că în spatele imaginii de om dur, se afla un suflet mare, înțelegător, care cuprindea tot diapazonul posibil al trăirilor omenești. Probabil, de aceea era desemnat îndrumătorul anului I, adică un fel de diriginte al bobocilor. Își făcea bine rolul, îmi amintesc cum ne-a susținut într-o dispută pornită de la abuzurile unui profesor de desen care făcea din scrierea standardizată un cap de lume și care chinase generații întregi cu exagerările sale.

Marele profesor avea un mod foarte direct de a se exprima, însoțit de mult umor care cred că i-a și adus necazuri în viață. Avea obiceiul să facă și probleme în timpul cursului, scoțând studenții la tablă. Care avea ghinionul, evident, devenea extrem de emoționat, atât de dificultatea subiectelor, dar, mai ales, de comentariile acide ale profesorului, în caz de nereușită.

Pe unul care, de emoție nu reușea nici măcar să deschidă gura, l-a făcut înapoiat, întrebându-l dacă mai există cazuri în familie, tatăl acestuia fiind ministru. Unei colege, care nu prea le știa, i-a prezis că va ajunge general în facultate pentru că, începând cu generația noastră, fetele făceau armată în primii trei ani, în paralel cu studiile, remarcă profesorului venind după ce studenta afirmase că, deocamdată, era soldat dar va primi în fiecare an câte o nouă gradăție militară.

Până la sfârșitul a două semestre și trecerea a două examene, am devenit cei mai buni prieteni și a rămas un reper al amintirilor noastre din perioada studenției.

Dar acest profesor a însemnat pentru istorie mult mai mult decât știam noi atunci! De la el am înțeles infinitul, în sensul lui matematic. Nu știam atunci că era și poet!... Probabil, nu întâmplător, pe coperta primului său volum de versuri, ET IN ARCADIA EGO, apărut, nu știu de ce în Chile, în anul 1988, este imprimată o săgeată, urmată de semnul matematic al infinitului.

În poezia *Finitul, infinitul* spune: „Finitul mă deprimă, / .../ Tot ce este 1, 2, 3, îmi suprimă / Avântul! / Ca o faptă neterminată / Cuvântul / Să aibă infinite nuanțe, / Gândul / Să pătrundă în coltoane ascunse, ”.

În volumul *ARS LONGA VITA BREVIS*, apărut în anul 1993, la Editura EXCELSIOR, într-o topică ce amintește de Divina Comedia a lui Dante, cu strofe din trei versuri și rimă încrucișată între strofele vecine, făcând o paralelă între tehnică și poezie, autorul spune: „O, Technia, modelu-i prea terestru, / Ca să se-nalțe la select Olimp, / Din maldărul de țevi în acțiune, / Ce în rugină-i transformat de timp”.

Volumul beneficiază, pe coperta 4, de un comentariu laudativ al lui Șerban CIOCULESCU. Volumul O-VIDIUS, publicat de Editura RAMIDA în anul 1993, prin poemul Alexandru cel Mare (Banchetul), autorul reia modul de exprimare al lui Platon și Kierkegaard, în formă poetică, tot în topică danteană, aplicat marelui împărat antic: „Marea victorie s-o celebrezi! / Iar multa pradă, -al forței drept, / Ce corecta un pic trecut de chin, / Să fie dăruită înțelept”.

Pasiunea pentru Dante, care se vede în modalitatea de a scrie, este exprimată direct, în volumul ALMA MATER, publicat în Editura RAMIDA în anul 1993. În poemul *Dante*, spune: „Plecăm din pântecul măicuții, / Cu nostalgia unui paradis, / Pe drum, uităm de sensul potecuții, / Și îl schimbăm spre viitor de vis”. Volumul se bucură de aprecierea lui Alexandru PIRU într-un comentariu de pe coperta 4.

În volumul CLOȘCA CU PUII DE AUR, publicat la Editura RAMIDA în anul 1994, autorul, într-un vizibil spirit național, aduce în discuție darurile naturale și spirituale ale nației române. Sunt prezente și două poeme dedicate celui care a fost prima victimă a unei campanii negative de imagine, evident din motive politice, folosindu-se invenția epocală a secolului al cincisprezecelea, tiparul. Este vorba de Vlad ȚEPEȘ, despre care scrie: „În strămtul spațiu-n care locuiau, / Vlad se-nvrătea, un tigru-n cușcă, / Prea multe fapte i se ascundeau / Și bănuiele cumplite gându-i mușcă.”

În anul 1994 poetul publică tot la Editura RAMIDA un volum de poeme în formă fixă, o colecție de sonete, cu denumirea COGITO... În sonetul *Divinul*, autorul concludă: „Oricât de sus te-nalți, de viață ești legat, / Oricât de mult pătrunzi în tine, ai suspinul: / Stăpân și blând, pe toate le-nvăluie Divinul.”

În volumul ET IN ARCADIA EGO, apărut în regia autorului în anul 1995, o colecție diversificată care întregeste personalitatea sa poetică, acesta face mai multe dedicații diverselor personalități care să dănuie timpului. Ca o mărturie de credință, făcută cu instrumentele marelui sculptor gorjean, în poezia *Asemeni lui Brâncuși*, poetul declară: „Am luat un bloc de marmură / Și am început să-l cioplisc, / .../ Până-am simțit că vine / De la piatră la mine, / Ca de la frate la frate, / Un fior de eternitate.”

Pământeanul Marcel ROȘCULEȚ povestește, printre ultimele remarci de la cursul său de matematică, într-o pauză, după umplerea de mai multe ori a celor 12 table din amfiteatru, când ajunsese plin de praf de cretă pe costumul său impecabil:

„Ce să fac, asta îmi este meseria!... Dacă scriu cu cretă, mă murdăresc de cretă!... Am învățat-o în tramvai de la un zidar care a atins din greșeală o doamnă cu salopeta lui plină de var. La repropul imediat al doamnei, zidarul i-a răspuns prompt: Ce să mă fac cucoană, asta mi-e meseria!”

Aveam să aflăm, mult mai târziu, că meseria lui Marcel ROȘCULEȚ era și eternitatea!...

Noi apariții la Editura AGIR

Coordonatori: Nicolae VASILE și Ioan GANEA-CHRISTU

Ovidiu ȚUȚUIANU

Nicu DOFTOREANU

TANGOU RUGĂMINTE

Motto:
Am zărit lumină pe pământ
Și m-am născut și eu
Să văd ce mai faceți.
Marin Sorescu

Mai lasă-ne, Doamne, în viață
Doar până mâine dimineață
Să mai putem simți fiorul
Când soarele ne-atinge dorul,
Să mai vedem un răsărit
Ce luminează ce-am iubit!
Mai dă-ne, Doamne, câțiva ani,
Să fim prieteni, nu dușmani
Mai fă-mă, Doamne, să-nțeleg
De ce... din viață mă aleg,
Adesea, doar cu suferința
Care îmi clatină credința!
Și, Doamne, ... dacă mă auzi
Grăbește-te să îmi răspunzi,
Cât sunt bătrân,
Dar nu-nțeleg, ...
Deoarece mă tot aștept,
Ca dorul să îmi moară-n piept!

Cornelia Violeta POPESCU

Împreună

Păsările, ziua, pe cer,
Dau aripile cu norii;
Stelele în noapte nu pier,
Horind veșnicia cu sorii.
Rămurile țeș viu păduri
Când se îmbrățișează;
Fluviile toarse din râuri
Către țărături valsează.
Strugurii nasc rotund
Adevăr înmii în sfere;
Fagurii adună fecund
Aurul dulce din miere.
Flăcări în cer șerpuiesc,
Funigeei-i pun pe fugă,
Imnuri Luminii-mpletesc,
Nălțând Domnului o rugă.
Oamenii toți se sting;
Prin cruci, brațele-și unesc;
Și îngerii aripile-și ating
Printr-un gest omenesc!

Constantin-Nicolae GAVRILESCU

IN MEMORIAM: Radu CĂRNECI

O nouă pierdere pentru literatura românească. Poetul și traducătorul Radu CĂRNECI a murit pe 5 decembrie 2017, la vârsta de 89 de ani.

De profesie inginer silvic, a fost considerat unul dintre cei mai profunzi scriitori de poezie de dragoste românească.

Ultima dată când l-am întâlnit pe Radu CĂRNECI, a fost în data de 20 noiembrie 2017 la Cercul Literar ing al AGIR (foto, stg.) Dumnezeu să-l odihnească în pace!

Cristian MARINESCU

Când țara eroii și-i plânge

Când țara eroii și-i plânge
Cu lacrimi cuprinse-n mister,
Se-adună întineric și ninge,
Orașul rămâne stingher!
Copiii-și salută părinții,
Părinții îi plâng pe bunici,
E timpul să vină și sfinții
Să fac-o minune aici!
Topindu-se-n propriile replici
Poetii, cu greu, au sosit
Și preoții se roagă-n biserici
Pentru cei ce s-au spovedit!

Ovidiu ȚUȚUIANU

Aniversări ale Fundației literar-istorice „STOIKA”

În ziua de 2 martie 2018, Fundația literar-istorică „STOIKA” în parteneriat cu Centrul Cultural „Palatele brâncovenești” a organizat la Palatul Mogoșoaia un bogat program cultural artistic. Evenimentul s-a desfășurat sub genericul „Cultură și creație artistică în anul Marii Uniri”. A fost și prilejul ca Fundația „STOIKA” să serbeze 5 ani de existență și 3 ani de apariția revistei sale „Independența română”. Cu această ocazie, am dedicat următoarele urări președintelui fundației, dl. Florian Laurențiu STOICA, cu care Cercul Scriitorilor Ingineri al AGIR are o lungă și eficientă colaborare:

Un cincinal serbăm noi azi la „STOIKA”,
Fundație de suflet și succes.
Chiar de-i zăpadă, noi umblăm cu „troica”:
Istorie, cultură și progres!

Sosiți cu drag la Mogoșoaia,
Vom răsfoi cu grijă foaia,
Trei ani trecut-au la o „zână”:
„Independența cea română”.
Mulți ani să fim noi împreună!

Ioan GANEA-CHRISTU

EMINESCU

În ședința lunară a cercului nostru literar dedicată zilei de naștere a lui Eminescu, colegii s-au pregătit cu creații proprii, cu studii, cu amănunte mai mult sau mai puțin cunoscute asupra vieții și operei poetului. Când mi-a venit rândul și cum nu pregătisem ceva anume, mi-am amintit de o situație oarecum asemănătoare din timpul gimnaziului, la o lecție „deschisă” cu inspecție pentru gradul *tovarășei* profesoare de limba română care se petrecea chiar în ziua de 15 ianuarie.

Cum era uzanța, profesoara a făcut un scenariu, stabilind întrebările, răspunsurile și elevii. Întrucât eu chiulisem la ora precedentă, nu eram distribuit în niciun rol pe listă și stăteam degajat în banca mea.

Dar, văzând probabil că eu nu sunt băgat în seamă, inspectorul îmi cere și mie să fac un comentariu asupra unui vers de care nu aveam cunoștință.

Destul de încurcat, am răspuns că eu mă consider într-o prea mică măsură să analizez, să comentez sau să critic o așa operă și un autor de geniu... Am cerut un minim de timp de vreo 10 ani în care să tot citesc pentru înțelegere și aprofundare adâncimea versurilor și a sensurilor acestora.

Mai mult, am completat că nu sunt de acord cu cei care folosesc formula devenită standard: *după părerea mea, aici a vrut să spună că...* și care continuă, de obicei, cu altceva decât sensurile gândirii autorului (ca și în cazul aprecierii tablourilor).

Atunci inspectorul, satisfăcut oarecum de răspuns, i-a propus profesoarei să-mi dea un 10 pentru *modestie*.

În culmea fericirii, la întrebarea următoare, „unde a fost înmormântat Creangă?” ridic mâna curajos și ca în bancurile cu Bulă răspund hotărât:

- În București, la Cimitirul Bellu!

Bineînțeles că s-a dus 10-le, iar „supărata” nu m-a uitat nici la banchet, cu toate că de-atunci și-a luat gradul...

DIN OLANDA-N ARIZONA

Iulian POPESCU

(fragment din romanul apărut la Editura „SITECH”, Craiova, 2018)

[În anii '50, un sudor numit Vulpesco, sună de la poștă la directorul general al unei mari uzine, spunând că este ministrul Industriei și îl roagă să-l angajeze pe o funcție bună pe un prieten de-al lui, inginer foarte bun numit Vulpesco, al cărui dosar i-l va trimite peste o lună, acum aflându-se la organele competente în legătură cu viitoarea lui promovare în diplomație, iar directorul, încântat că îl sună chiar ministrul, a promis. Și așa sudorul Vulpesco a devenit șef de secție! În secție lucra și un inginer tânăr, numit Ardelean, care o iubea pe desenatoarea Cora, o fată deosebit de frumoasă, pe care pusese ochii și Vulpescu].

Într-o zi, Ardelean se duce la Vulpesco să-i semneze o fișă singulară, în care cerea înlocuirea unui tip de oțel cu altul, din lipsa aprovizionării, iar producția nu putea aștepta barele de oțel ce nu veniseră. Operația presupunea și plata suplimentară la strunjire – bara existentă era cu diametrul mai mare decât cel necesar. Se înlocuia bara din OLC 35 cu bară din OLC 45. Șeful secției, ca să se dea mare, a întrebat de ce nu avem bara cerută în documentații, iar Ardelean i-a precizat că cei de la Hunedoara nu pot livra cantități mici din anumite sortimente, ei dorind comenzi mari, ca să poată regla laminorul. Șeful a zis un „bine” și a semnat. Dar... Ardelean a intrat la idei. Șeful zisese „olici 35”, corect fiind „oelce 35”, citire ce se învață din primii ani de facultate, la Tehnologie generală și la Metalurgie fizică. Ce să însemne asta? De glumit nu glumea, așa că lui Ardelean i-a încolțit o idee îndrăznească și gravă: *șeful secției nu putea fi inginer*, deși pe toate documentele era scris ing. Vulpescu!

S-a tot gândit la asta și a încercat să-l prindă și cu altele. Într-o altă zi a fost chemat de Vulpesco să facă împreună niște calcule. Vulpesco îi dicta înmulțirile și împărțirile, iar Ardelean le calcula cu rigla de calcul, Vulpesco notând rezultatele. Și tot așa. La un moment dat, Vulpesco s-a supărat pe Ardelean că nu-i dicta de la început rezultatul, ci doar câteva cifre, apoi îi spunea unde să pună virgula. Așa s-a dumirit Ardelean că Vulpesco nu știe să lucreze cu rigla de calcul, ceea ce era inadmisibil pentru un inginer, doar asta se învață în anul II, la Rezistența materialelor. Cu rigla afli cifrele fără virgulă, iar virgula se pune după ce calculezi și caracteristica numărului, mă rog, ceva cu logaritmi...

L-a mai prins cu câteva amănunte pe care orice inginer le știe, apoi s-a gândit să i-o facă lată de tot. Așa că a prins ocazia când iar s-a dus cu o fișă singulară la semnat, sugerându-i că iar e în neregulă cu aprovizionarea asta care nu-și face treaba. Și i-a explicat mai detaliat:

„*Oțelul cerut de noi are austenită reziduală combinată cu ledeburita de la peste 15 % carbon, ferita fiind legată cu martensita unghiulară, ceea ce se întâmplă la cele 3000 de grade Kelvin la care se face călirea izobară cu izoterma variațională a integralei curbilini a vibrației necirculare, cum, știți, se învață la Metalurgia fizică*”.

– Da, da e clar, acum am înțeles. Să le spunem să facă ce-or ști și să ne dea materialele cerute.

Ardelean a ieșit de acolo autofelicitanându-se că nu l-a pufnit râsul de acea improvizație complet aiurea făcută. Acum era clar: *Vulpescu nu era inginer!*

A conchis că nu mai avea de făcut decât lovitura cea mai dură: să-l facă de râs într-o ședință cu mai mulți participanți. S-a gândit el ce s-a gândit și a găsit soluția: i-a trimis prin poștă la birou o scrisoare.

Tovarășe inginer șef de secție,

Sunt un muncitor din secția dumneavoastră, la maistrul Bunescu și fiindu-mi frică de el, nu vă spun direct, ci vă scriu o scrisoare ca să nu se afle cine sunt eu. Așa că pot să vi-l reclam, iar dumneavoastră puteți să-l criticați în ședința de săptămâna viitoare. Maistrul Bunescu este brutal cu muncitorii, toată ziua înjură, vine beat la fabrică, fură cupru, învoiește oamenii pe bani. În plus nu se ocupă de multe probleme tehnice necesare producției. Astfel: nu asigură burghiile necesare șepingului, nu aplică determinantul Vandermonde pentru mașina de dantură, nu asigură apa distilată pentru ungerea lagărelor mașinii de frezat pe dreapta, nu aplică legea Boyle-Mariotte la frezarea circumstanțială de mod, nu a avut grijă și s-au pierdut zalele de la lanțul cinematic de avans al strungului carusel, nu asigură cartușele necesare strungului revolver – toate acestea dăunând grav producției, astfel că nu ne putem încadra în cerințele Partidului și Guvernului.

*Trăiască lupta pentru pace!
Un muncitor indignat*

Ehe, ce-a ieșit la acea ședință e de neimaginat. Mai întâi, că maistrul Bunescu este pâinea lui Dumnezeu: om calm, așezat, cu o bunătate înăscută, amabil cu toți, cinstit, harnic.

La ședința cu toți muncitorii din secție erau în prezidiu secretarul de partid din secție, directorul tehnic al combinatului, o tovarășă muncitoare frunțasă în producție și șeful secției, Vulpesco. Se discuta și Planul MTO – Măsură Tehnico-Organizatorice, destinat ridicării nivelului tehnic, motiv pentru care venise și directorul tehnic. Când s-a trecut la problemele secției i-a venit rândul și lui Vulpesco. Acesta, cu un ton grav și important, a amintit rezultatele bune, apoi a trecut la critici și l-a luat la beștelit pe maistrul... Bunescu, că face una-alta, citind discret de pe scrisoarea primită, pusă pe masă.

Când participanții au sesizat că se leagă de cel mai bun și mai cumsecade maistru și-l atacă cu injurii, toți au înlemnit, neînțelegând cum de poate spune asemenea răutăți despre acest om minunat. Vulpesco era foarte încântat că lovise unde trebuia, sesizând rumoarea din sală. Când a dat drumul la problemele tehnice nerezolvate de maistrul Bunescu, sala a izbucnit în râs... Dar un râs din acela sănătos. Pe măsură ce Vulpesco îi tot dădea înainte cu stupiditățile tehnice citite din respectiva reclamație, se rădea cu lacrimi. Vulpesco nu înțelegea ce e de râs și a încercat s-o dea pe „Partidul și Guvernul”, dar a fost oprit de directorul tehnic, care i-a zis-o fără menajamente:

– Nu înțeleg ce se întâmplă, însă ceva este foarte clar: *dacă dumneata ești inginer, eu sunt mitropolit!* Ședința s-a închis, iar apoi a fost închis și... Vulpescu!

Corneliu CRISTESCU

PRIMĂVARA-N CREVEDIA

Ninge, ninge-n Crevedia,
Ninge cu petale,
Vivat pădăia,
Iarba este moale.

Pomii dau în floare,
Iarba se despică,
Ninge-n Crevedia Mare,
Ninge-n Crevedia Mică.

Corcodușii-n floare
Par pomi de Crăciun,
Vine iarna oare?
Sau nu știu ce spun!

Albul din petale
Cade pe pământ,
Zboară fulgii-n vale,
E viscol și vânt!

Nămeți de petale,
Iarba este verde,
Darul vieții tale,
Nici nu poți a crede.

Ninge în Vlăsie,
Ninge peste tot,
Flori de pădăie,
Verde de omăt.

Iarna albu-și pierde,
Primăvara-n toi,
Peste tot e verde,
Vine peste noi!

Vișinii-s în floare,
Dăm război osânzii,
Și e zarvă mare-i
Săptămâna brânzii!

Pisicile aleargă,
Timp de împerechere,
E motan cel negru,
Cea albă-i muieră.

Vine primăvara,
E un an de soi,
Verde-n toată țara
Și-o să-avem piso!

Radu Ioan MUNTEANU

OMUL HEXADIMENSIONAL

Prezentarea multidisciplinară a profesorului Radu MUNTEANU, făcută de către Mihai Octavian POPESCU, cu ocazia decernării titlului de *Doctor Honoris Causa* la U.P.B. - 2018

În caracterizarea ordonată a unei personalități și nevoie de definierea de criterii de analiză / performanță a căror îndeplinire să permită agregarea unei concluzii globale.

Câte caracteristici? Depinde de finețea și amplitudinea investigației.

Studiu de caz: n = 6

Model de analiză hexadimensională a unei personalități complexe

Prima dimensiune: INFORMAȚIONALĂ - citește mult, citește bine pentru ceilalți și pentru sine... Este, deci, bine informat din ceea ce știe (cultura generală), ceea ce află prin documentare curentă individuală și ceea ce obține prin investigație și deducție logică. A doua dimensiune: CONCEPTUALĂ - gândește mult, gândește bine și elaborează teorii, analize și sinteze asigurând descoperirile științifice.

A treia dimensiune: INOVATIVĂ - elaborează soluții noi pentru construcții/ produse/ servicii și inventează variante noi asigurând progresul tehnologic.

A patra dimensiune: SOCIALĂ - activitate în și pentru societate în cheie umanistă.

Homo sum, nihil humani a me alienum puto... la nivel de acțiune individuală și respectiv, de lider.

A cincea dimensiune: COMUNICĂȚIONALĂ - activitate complexă de elaborare, transmitere și recepție de mesaje folosind un limbaj anume sau pur și simplu, activitate de consemnare a evenimentelor în curgerea timpului (cronicar).

A șasea dimensiune: EMOȚIONALĂ - specifică comportamentului uman, separat de structurile anatomice, biologice și fiziologice - și aducând în discuție conceptul ireal de SUFLET. Iată deci cele 6 dimensiuni prin care poți descrie o personalitate și care ar fi asociate unui cub - corpul perfect cu 6 fațete...

Să presupunem că am avea cuburile asociate personalităților de top ale României; ce-am face cu ele?

LE-AM FACE ZARURI ȘI AM JUCA VIITORUL ROMÂNIEI CU ELE...

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactori: Cornelia Violeta POPESCU
Gheorghe INDRE
Mihaela-Mariana CAZIMIROVICI
Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Potrivit legii întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în Suplimentul literar revine autorilor acestora.

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro

Gheorghe MANOLEA

Poveste imaginară despre Muzeul cărților vechi

Bibliotecile fac, din când în când, inventarul cărților pe care le au în depozit. Unele n-au mai fost cerute la împrumut de ani buni. Biblioteca are mai multe exemplare din aceste cărți de care „nu mai avem nevoie”. În cel mai bun caz, oprește un exemplar. Celelalte exemplare sunt aruncate.

Oamenii adună în viața lor și cărți. Vine vremea când „nu mai au nevoie” nici de ele și nici de amintirile legate de aceste minunate cărți.

Omul vrea să le dea unui tânăr, elev sau student. Dar școala nu i-a recomandat această carte veche și foarte bună. Școala i-a recomandat una mai nouă care, la o privire mai atentă, seamănă cu ceaslovul coșcovit, așa că are de unde să se documenteze. Ba mai mult, o găsește și în format electronic. Ușor de folosit, ușor de preluat. Soluția apare de la sine:

- *Le dau la „reciclabile”. Pe strada mea vine mașina și le ridică vinerea, din două în două săptămâni.*

Alți tineri, deveniți între timp bătrâni, nu se îndură să le arunce. Le duc la un anticar. Le dau unui profesor să le păstreze el. Profesorul le păstrează în biroul lui de la școală sau în biblioteca de acasă care, încet-încet, devine neîncăpătoare:

- O să le duc la Biblioteca-Muzeu de la Afumați! gândește cu voce tare, fără să vrea, profesorul.

- De ce se numește Biblioteca de la Afumați? întrebă strănepotul care tocmai se distra cu holograma unei cărți din care literele jucăușe ieșeau din text și se aranjau după gândurile copilului.

- Dragul meu, de mult, tare de mult, oamenii din partea locului aveau fețele înnegrite de fumul focului din bordeie, iar satul lor a căpătat numele Afumați. Mai târziu, înspire vremurile mele, oamenii au adunat în clădirea gării din sat multe-multe cărți vechi. Cărțile de acolo au paginile îngălbenite de fumul-timpului cu care oamenii au reușit să țină cuvintele între copertile cărților. Cuvintele voiau mereu să zboare!

- De ce au vrut oamenii să țină cuvintele între coperti?

- Pentru ca *urmele oamenilor* să nu fie acoperite de *urmele timpului!*

Copilul a continuat să se distreze cu holograma cărții din care literele jucăușe ieșeau din text și se aranjau după gândurile lui. Se făcea că niște gunoieri, uimiți de câte cărți aruncau oamenii, le-au adunat și le-au depozitat într-o clădire veche. Le-au îngrijit, ca în poveștile cu frântani părăsite, le-au aranjat frumos, cu dragoste, așa cum numai gunoierii știu să o facă. Mai târziu, clădirea a devenit „Muzeul cărților vechi”. Era un Muzeu fermecat. Fiecare carte răsfoită îi dădea cititorului ... un bănuț de aur.

Revista de creație și cultură
BOGDANIA
Nr. 43-44 / 2018
Redactor șef: ing. Ionel MARIN